

ОТГОВОРЪ

Съ влюбени и топли думи пишешъ,
да бжда мълчаливъ, добъръ и тихъ,
да работя и огнена любовъ —
да диша всѣки мой написанъ стихъ.

Въ писмото си ме питашъ какъ съмъ тука
и всѣга ли за обичъ съмъ готовъ,
и въ заника на пурпурната вечеръ
отеква ли въ сърдцето ми любовъ.

Но забрави тезъ романтични думи,
не питай ме за минали нѣща,
че сега мене друго ме измжчва,
че ~~кървавъ~~ е моята душа.

Горятъ, горятъ въвъ огньовете селата
и кървавъ димъ се вие и гъсти,
и подъ набѣбналата и огромна мжка
земята сякашъ вика и пращи.

Тукъ нѣма вече радостнитѣ преждни,
добитъка и хората ни мратъ,
нивята сж отъ бирника отнети
и селянитѣ вече не оратъ.

Но вѣрвай ми, срѣдъ пламъцитѣ черни,
които ближатъ тоя небосводъ,
на Тракия въ скутитѣ се ражда
новъ огнеликъ и пламененъ народъ.

И тозъ народъ стихиенъ и огроменъ,
презъ ужаса на кърви и беди,
ще дигне въ просторитѣ десница
за да чертае свойтѣ бжднини.